

W Imię Boga Miłosiernego, Litościwego.

Wspaniali ludzie

Streszczenie Kazania Piątkowego

**Wygłoszonego przez Jego Ekscelencję Mirza Masroor Ahmad(aba),
Przywódcę Światowej Muzułmańskiej Wspólnoty Ahmadijja w
meczece Bait-ul-Futuh w Londynie.**

15 grudnia, 2017

Po wyrecytowaniu *Taszahhud*, *Ta'ĥuz* i Sury Al-Fatihah, Hadhrat Amiir-ul Mu'miniin (aba) wyrecytował setny werset Sury Taubah:

„A jeśli chodzi o pierwszych wśród wiernych, pierwszych Emigrantów i Pomocników oraz tych, którzy za nimi poszli w najlepszy z możliwych sposobów, w nich Allah znajduje upodobanie i oni znajdują upodobanie w Nim; On przygotował dla nich Ogrody, poniżej których płyną strumienie. Zamieszkają w nich na wieki. Oto największe zwycięstwo”. (9:100)

W tym wersecie wspomniano o *sahabach* (Towarzysze) Proroka (saw): tych, którzy przejęli inicjatywę, tych, których duchowa pozycja była najwyższa, tych, którzy pozostawili wszystkich innych w tyle w odniesieniu do standardów wiary oraz postępowaniu zgodnie z naukami Wywyższonego Allaha.

Hadhrat Umar (ra) powiedział również, że Prorok (saw) stwierdził: „Moi Towarzysze są jak gwiazdy. Za którymkolwiek z nich podążycie, to otrzymacie przewodnictwo.”

Odnosząc się do statusu i rangi towarzyszy, a także zadowolenia z nich Wywyższonego Allaha, Obiecany Mesjasz (as) pewnego razu stwierdził: „Szanowni towarzysze okazali takie oddanie dla sprawy Wywyższonego Allaha i Jego Proroka (saw), że dane było im usłyszeć werset: **„(...)w nich Allah znajduje upodobanie i oni znajdują upodobanie w Nim(...)**” (9:100). Bycie zadowolonym z Wywyższonego Allaha nie jest zadaniem człowieka. A raczej najwyższym osiągniętym stanem pokładania ufności w Bogu, jest oddanie, odnalezienie upodobania w Bogu i poddania się Mu. Po osiągnięciu tego stanu, człowiek nie jest już w jakikolwiek sposób niezadowolony ze swojego Pana”.

Obiecany Mesjasz (as) pisze dalej: „Wskazuje to, że Towarzysze osiągnęli wszystkie etapy pojmowania Boga i zdobywania Jego bliskości”.

Rozwijając to, Obiecany Mesjasz (as) doradza nam:

„Oczyśćcie swoje serca, aby wasz łaskawy Mistrz był z was zadowolony i abyście wy byli zadowoleni z Niego”.

Pewnego razu, Prorok (saw) stwierdził: „Nie hańbcie moich towarzyszy”. Istnieje wiele sekt muzułmańskich, a kiedy wysuwają zarzuty przeciwko sobie, zwłaszcza szyici, mówią wiele o Towarzyszach.

Prorok (saw) powiedział: „Nie róbcie im wyrzutów i nie krytykujcie żadnego z ich działań. Na Boga, w Którego rękach jest moje życie, nawet, jeśli dacie jałmużnę ze złota odpowiadającą wielkości góry Uhud, nie otrzymacie takiej samej nagrody, jaką otrzymają oni, wydając tylko jedną, dwie części lub połowę tego.”

Tak więc są to ludzie, których status i ranga są bardzo wysokie oraz którzy są dla nas przykładem. Jeśli chcemy zdobyć zadowolenie Wywyższonego Allaha to musimy za nimi podążać.”

Nigdy nie powinniśmy mówić ani też myśleć o żadnym z nich źle.

Dalej, objaśniając nam status i rangę towarzyszy, Obiecany Mesjasz (as) stwierdza:

„Spoglądając na ofiary, jakie ponosili Towarzysze naszego doskonałego Przewodnika (as), w sprawie Boga i Jego Proroka (saw), to zauważymy, że byli wygnani, cierpieli prześladowania, znosili różne formy trudów oraz poświęcali swoje życie, jednak z prawdą i oddaniem maszerowali naprzód. A więc co spowodowało, że byli tak oddani? Była to pasja, jaką pałali do prawdziwego Boga, Którego promienie przeniknęły ich serca. Towarzyszami byli ci, którzy w imię prawdy, poświęcili wszystko, swoje bogactwo i ojczystą ziemię.

Być może słyszeliście o incydencie dotyczącym Siddiq-e-Akbar (Hadhrat Abu Bakr) (rh). Pewnego razu, kiedy ludzie zostali poproszeni, aby dla sprawy Boga przekazać swoje bogactwo, Siddiq-e-Akbar (Hadhrat Abu Bakr) (rh) przedstawił cały swój dobytek. Kiedy Prorok (saw) zapytał, co pozostawił w domu, ten odpowiedział, że pozostawił tam Boga i Jego Proroka (saw). Hadhrat Abu Bakr (rh) był przywódcą Mekki. Kiedy jednak został muzułmaninem, zaczął chodzić ubrany tylko owinięty w koc.

Ponadto, poniższe wersety Koranu w całości przedstawiają sposób życia Towarzyszy:

„I przygotujcie przeciwko tym, którzy z wami walczą, wszystko, co możecie spośród sił zbrojnych i wysuniętych placówek przy granicy, abyście dzięki nim mogli natchnąć strachem wroga Allaha i wroga waszego (...)” (8:61), **„O wy, którzy wierzycie! Bądźcie wytrwali i starajcie się prześcigać w wytrwałości, i zważajcie, i bójcie się Allaha, byście byli szczęśliwi.”** (3:201).

Obiecany Mesjasz (as) stwierdza: „Jakie jest znaczenie słowa *Ribbat*? *Ribbat* to konie uwiązane na granicy z wrogiem. Wywyższony Allah nakazuje Towarzyszom, aby byli przygotowani do stawienia czoła wrogom. Poprzez to słowo- *Ribbat*- Allah zwraca ich uwagę na to, aby byli rzeczywiście prawdziwie

przygotowani. Powierzono im dwa zadania. Po pierwsze, aby skonfrontowali wroga fizycznie, a po drugie - aby skonfrontowali się z nimi duchowo. Dla duchowej konfrontacji również istnieje polecenie *Ribbat* i człowiek musi być przygotowany przez cały czas. Twierdzi, że w słowniku słowo *Ribbat* oznacza także duszę i ludzkie serce. Co jest zdumiewające to to, że tylko te konie, które są oswojone i dobrze wyszkolone, mogą to uczynić. W dzisiejszych czasach nauczanie i trenowanie koni odbywa się w ten sposób - są oswojane i nauczane tak, jak uczy się dzieci- ze szczególną troską i uwagą. Jeśli nie zostaną one nauczone to nie będą one oswojone i staną się całkowicie bezużyteczne. Zamiast bycie użytecznymi będą postrzegane jako szkodliwie. Dlatego też dusza musi być tak samo wyszkolona i utrzymywana pod kontrolą, a więc tutaj także istnieje potrzeba jej nauczania. Tak więc *Ribbat* może nastąpić tylko wtedy, gdy wierzący będzie usilnie czynił postępy w zdobywaniu wiedzy oraz w swych działaniach i kontrolowaniu swoich pragnień.

Jak wspominały był przykład Towarzyszy, którzy narodzili się w wyniku duchowej mocy Proroka (saw). Przedstawię niektóre z tych przykładów.

W pismach Obiecanego Mesjasza (as) mamy przykład Hadhrat Abu Bakr (rh), który kiedy zaszła potrzeba przekazał wszystkie swoje dobra materialne. Teraz posłuchajmy incydentu podkreślającego jego pokorę i strach przed Bogiem.

Pewnego razu Hadhrat Abu Bakr (rh) miał nieporozumienie z Hadhrat Umar (rh). Kłócili się długo i do tego stopnia, że zaczęli z gniewu unosić swe głosy. Po zakończeniu tego incydentu, Hadhrat Abu Bakr (rh) udał się do Hadhrat Umar (rh) i przeprosił go za podniesienie głosu podczas kłótni oraz za użycie mocnych słów. Jednak Hadhrat Umar (ra) odmówił wybaczenia mu. Następnie Hadhrat Abu Bakr (rh) udał się do Proroka (saw) i zrelacjonował całe to wydarzenie. Powiedział, że przyszedł do niego, aby przeprosić za ten incydent. Prorok (saw) pomodlił się, aby Wszechmogący Allah mu przebaczył. Chwilę

później Hadhrat Umar (ra) również zaczął odczuwać skruchę oraz zawstydzenie i uświadomił sobie swoją winę. On także poszedł do domu Hadhrat Abu Bakr (rh) i poprosił o wybaczenie. Kiedy tam przybył, nie zastał go w domu. Następnie Hadhrat Umar (ra) udał się do Proroka (saw). Kiedy Prorok (saw) zobaczył go, jego twarz stała się czerwona z niezadowolenia. Widząc niezadowolenie Proroka (saw) z Hadhrat Umar (rh), Hadhrat Abu Bakr (ra) padł na kolana i powiedział, że wina była po jego stronie i prosił o wybaczenie dla Hadhrat Umar (rh). Taka była jego pokora i strach przed Bogiem. Tak czyste było społeczeństwo, które ustanowił Prorok (saw), i ci, którzy w nim żyli stali się odbiorcami zadowolenia Wszechmogącego Boga.

Istnieje incydent dotyczący pokory Hadhrat Umar (rh), kiedy to pewien mężczyzna powiedział mu, że jest lepszy od Hadhrat Abu Bakra (ra). Hadhrat Umar (ra), w pasjonujący sposób, odpowiedział, że, za łaską Boga, tylko jedna noc Hadhrat Abu Bakr (rh) jest lepsza niż całe życie jego i jego potomstwa. Powiedział, że noc Hadhrat Abu Bakr (rh) była tą, kiedy Prorok (saw) musiał wyemigrować w nocy, a Hadhrat Abu Bakr (ra) towarzyszył mu. Jego dzień był taki, że kiedy Prorok umarł (saw), a Arabowie zaprzeczali temu modląc się i dając *zakat*, w tym czasie, wbrew radzie Hadhrat Umar (rh), postanowił zrobić *dżihad*, a Wszechmogący Bóg sprawił, że odniósł sukces i potwierdził, że miał rację.

Inny wielki towarzysz Proroka (saw), Hadhrat Usman (rh), który był także trzecim Kalifem. Hadhrat Aisza (rh) opowiada, że Hadhrat Usman (rh) był, bardziej niż ktokolwiek inny, uprzejmy i miłosierny, a także bardziej niż ktokolwiek, obawiał się Wszechmogącego Boga. Kiedy rozbudowywany był Masdzid Nabvi (meczet Proroka (saw)), Prorok (saw) powiedział, że wszystkie sąsiadujące domy powinny zostać włączone do rozbudowy tego obiektu. W tym momencie Hadhrat Usman (rh) wystąpił i zaproponował, że kupi te domy i przedstawił 15 000 Dirhamów na zakup tego terenu. Muzułmanie cierpieli kiedyś na duży niedobór wody. Była tam studnia, która należała do Żyda i stąd

trudno było dostać się do wody. Hadhrat Usman (rh) kupił studnię za stawkę podaną przez Żyda i zaopatrzył muzułmanów w wodę. Posiadał wielkie miłosierdzie w stosunku dla innych ludzi.

Jest też Hadrat Ali (rh). Amiir Muawiyah powiedział kiedyś komuś, aby ten opisał atrybuty Hadhrat Ali (rh). Człowiek ten zapytał Amiir Muawiyah czy wysłucha tego, co ma do powiedzenia na temat Hadhrat Ali (rh). Amiir Muawiyah zgodził się. Człowiek ten powiedział, że Hadrat Ali (rh) posiadał wielką odwagę i był bardzo silny. Hadhrat Ali (rh) mówił zdecydowanie i decydował sprawiedliwie. Płynęła od niego fontanna wiedzy i mądrości. Obawiał się splendoru świata i kochał odosobnienie w nocy. Jego ulubionym aktem w tym czasie było oddawanie czci. Płakał często i rozmyślał nad danymi kwestiami przez długi czas. Żył bardzo prostym życiem. Człowiek ten kontynuował, że pomimo ich miłości do Hadhrat Ali (rh), to on i jego towarzysze powstrzymywali się od zbyt częstego przemawiania do niego ze względu na doniosłość jego osoby. Szanował religijnych ludzi i dawał schronienie biednym.

Abdur Rahman Bin Auf (rh) był Towarzyszem Proroka (saw). Posiadał wysoki status w zakresie poświęceń finansowych. Był bardzo bogatym kupcem i posiadał bogactwo w obfitości. Pewnego razu, kiedy okrążał Kaaba, słyszeć można było jak modlił się: „O Boże! Ocal mnie od chciwości mej duszy”. Pewnego razu jego karawana handlowa składająca się z 700 wielbłądów niosących pszenicę, mąkę i inne produkty, przybyła do Medyny. Kiedy Hadhrat Abdur Rahman (rh) dowiedział się o tym, przyszedł do Hadhrat Aisza (rh), mówiąc, że wzywa ją na świadka tego, iż dedykuję on, na Boże cele, całą karawanę złożoną z 700, w pełni załadowanych towarami, wielbłądów. Wysoki status Hadhrat Abdura Rahman (rh) można dostrzec w incydencie związanym ze sprzeczką z Hadhrat Khalid (rh). Prorok (saw) powiedział: „O Khalid! Nie mów nic mojemu Towarzyszowi. Nawet gdyby jeden z was poświęcił górę złota odpowiadającą wielkości Uhuda, to nadal nie byłibyście blisko poranka i wieczora dnia, który Abdur Rahman Bin Auf (rh) spędził na dżihadzie dla

sprawy Boga.

Kolejnym towarzyszem był Saad Bin Waqas (rh). Kiedy, po przyjęciu islamu, zadeklarował swą wiarę, jego matka zapytała go, jaką religię przyjął teraz? Po tym stwierdziła, że jeśli nie zrezygnuje z tej religii to, na znak protestu, ona przestanie jeść i pić dopóki nie umrze. Saad Bin Waqas (rh) odpowiedział jej, aby tego nie robiła, ponieważ nigdy nie opuści swej religii, ale ona nie posłuchała i przez trzy dni i trzy noce nic nie jadła i nie piła. Stała się słaba z głodu. Wtedy też Saad Bin Waqas (rh) poszedł do niej i powiedział jej: „Na Boga, nawet gdybyś miała 1000 żyć i jeden po drugim by cię opuściło, to nadal nie porzuciłbym swej religii”. Kiedy usłyszała tą decyzję swojego syna, zaczęła jeść i pić. Wszechmogący Allah oświadcza, że powinniśmy być posłuszni naszym rodzicom i służyć im, ale jeśli chodzi o sprawy wiary i Boga, to najpierw trzeba słuchać słowa Bożego.

Zubair bin Al 'Awaam (rh), który był jednym z Towarzyszy Proroka (saw), był zaabsorbowany strachem przed Bogiem. Bał się zrobić coś, za co Wszechmogący Allah pociągnąłby go później do odpowiedzialności. Był także bardzo odważny i dzielny. Kiedy przedłużało się oblężenie Aleksandrii, próbował wspiąć się po drabinie na ścianę tej fortecy. Jego Towarzysze ostrzegali go przed szybkim rozprzestrzenianiem się zarazy wewnątrz fortu. On odpowiedział na to: „To nie ma znaczenia. Jesteśmy tutaj, aby walczyć włócznie jak i z zarazą”. Zubair bin Al 'Awaam (rh) był bardzo bogaty i oddawał większość swoich dochodów na cele charytatywne na rzecz Wszechmogącego Allaha.

Istnieje relacja o Towarzyszu o imieniu Talha bin 'Ubaidullah (rh), który był również bardzo bogaty i wydawał pieniądze w celach Bożych. Jedną z jego cech, która odnosi się do relacji małżeńskich, wspomina jedna z jego żon: „Hadhrat Talha (rh) zwykł wracać do domu z uśmiechem na twarzy. Był bardzo

zpracowanym człowiekiem, ale nie wróciliby do domu z takim wyrażeniem na twarzy, które odstraszyłoby członków jego rodziny. Powracał do domu w radosnym nastroju i w takim samym wychodził z domu. Kiedy wychodził to zawsze traktował członków rodziny w uprzejmy sposób i zawsze był szczęśliwy. Jego nastrój nie zmieniał się niezależnie od tego czy był w domu czy gdy wychodził na zewnątrz. Jedna z jego żon kontynuuje: „Kiedy prosiłam o cokolwiek, to nigdy nie okazywał skąpstwa i zawsze chętnie dawał pieniądze. Dawał również, gdy o nic nie prosiłam i nie czekał, aż czegoś zażądam”.

Tak więc to są zasady, które prowadzą do harmonii w małżeństwie i wzmacniają relacje małżonków, stąd też warto jest podążać za tym wzorem.

Przykład towarzysza Abdullaha bin Masooda (rh) dotyczący posłuszeństwa Kalifowi został opisany w następujący sposób. Hadhrat Umar (rh) wyznaczył tegoż Towarzysza do moralnego szkolenia i nauki ludu Kufy. Ponieważ ludzie z Kufy stwarzali mnóstwo kłopotów, a to prowadziło do wielu problemów, Hadhrat Usman (rh) zwolnił Abdullaha bin Masooda (rh) z obowiązku bycia Amirem i wezwał go z powrotem do Medyny. Jednakże mieszkańcy Kufy błagali Abdullaha bin Masooda, aby nie wracał i pozostał z nimi. On odpowiedział jednak, że posłuszeństwo wobec Kalifa czasu jest dla niego obowiązkowe i że nigdy nie pozwoliłby sobie, aby się mu sprzeciwić, po czym wrócił do Medyny.

W odniesieniu do Hadhrat Abdullah bin Masood (rh), jeden z narratorów oświadczył, że przebywał w towarzystwie wielu towarzyszy, ale Hadhrat Abdullah bin Masood (rh) był bezkonkurencyjny w odniesieniu do jego oderwania się od świata materialnego i głębokiego przywiązania do życia przyszłego. Korzystał z przedmiotów doczesnych, ale jednocześnie nie był do nich zbyt przywiązany.

Następnie, mamy Hadhrat Bilal (rh), który znosił wszelkiego rodzaju trudności, ale zawsze głosił jedność Boga. Był przeciągany po twardych kamieniach i

gorącym piasku, ale mimo to pozostał silny w swojej wierze i zawsze powtarzał słowa: „Ahad, Ahad” (Jeden Bóg) i stwierdzał, że nie ma nikogo innego godnego czci oprócz Allaha i Muhammada (saw), który jest Jego Posłańcem.

Sa'd bin Mu'az, który był Ansar (ci, którzy pierwotnie mieszkali w Medynie), reprezentując tą grupę w dniu bitwy pod Badr spełnił oczekiwania, jakie Prorok (saw) miał w stosunku do Ansar, deklarując Prorokowi (saw):

„O Proroku Allaha! Wierzymy w ciebie i potwierdziliśmy twoją prawdziwość oraz składamy świadectwo, że nauczanie, które przyniosłeś, jest prawdą. Na podstawie tego zobowiązaliśmy się, że wysłuchamy twoich słów i natychmiast je wypełnimy. Tak więc, o Proroku Boga! Czyń tak, jak tego pragniesz i *InshAllah*, znajdziesz nas zawsze u swojego boku. Nawet, jeśli nam polecisz wskoczyć do morza, to skoczymy i żaden z nas nie pozostanie w tyle. Nie boimy się stawić czoła wrogowi i doskonale wiemy, jak to zrobić z odwagą i walecznością.”

W ten sposób ci ludzie wywiązali się ze swoich przymierzy i ustanowili przykłady, a Wszechmogący Bóg był z nich zadowolony. Jest to tylko kilka przykładów towarzyszy, ale historia pełna jest takich incydentów. Są to ludzie, których warto naśladować.

Obiecany Mesjasz (as) stwierdza:

„Sukces jest całkowicie niemożliwy, jeśli człowiek rezygnuje ze Koranu. Miejcie zawsze na uwadze przykłady Towarzyszy. Kiedy byli posłuszni Prorokowi Bożemu (saw) i dawali pierwszeństwo swojej wierze nad wszelkimi sprawami świata, to wtedy Wszechmogący Bóg spełnił wszystko, co im obiecał.”

Obiecany Mesjasz (as) kontynuuje: „W żadnym innym narodzie w historii nie znajdziemy przykładów tak intensywnych prób i trudów znoszony przez towarzyszy, którzy odważnie je znosili i nigdy nie porzucili islamu. Kiedy

prześladowania te osiągnęły swoją granicę, zostali w końcu zmuszeni do opuszczenia swoich domów i do migracji za Prorokiem (saw). Kiedy wykroczenia niewierzących przekroczyły wszelkie granice, Towarzysze przypieczętowali swoje przeznaczenie, a Wszechmogący Bóg wyznaczył tychże towarzyszy, aby ukarali buntowników.

Tak więc ludzie, którzy wcześniej spędzali swe noce w meczetach na modlitwach, ludzie, których było niewielu i nie byli dobrze wyposażeni, byli zmuszeni wkroczyć na pole bitwy, aby powstrzymać napór przeciwników. Były to obronne wojny islamskie.”

Następnie, w innym miejscu, Obiecany Mesjasz (as) napisał krótko:

„Jeśli przeanalizujemy erę Proroka (saw) i jego towarzyszy, to odkryjemy, że byli to zwykli ludzie. Tak jak naczynie staje się czyste po jego wypolerowaniu, tak ich serca były takie same, ponieważ wypełnione były one Bożym światłem oraz były wolne od brudu cielesnych namiętności. W istocie, byli prawdziwym ucieleśnieniem następującego stwierdzenia: **(...)„Zaiste, temu dobrze się wie, kto ją oczyszcza(…)”**(91:10)

Obiecany Mesjasz (as) mówi:

„Jeśli człowiek staje się czysty w ten sposób i iluminuje jak wypolerowane naczynie, wówczas zakorzenione zostanie w nim czerpanie korzyści z błogosławieństw udzielonych przez Wszechmogącego Boga. Jednakże ilu jest ludzi, którzy są ucieleśnieniem wersetu: **„Zaiste, temu dobrze się wie, kto ją oczyszcza (...)”**(91:10)“

Dlatego też powinniśmy starać się zreformować samych siebie i utrzymywać nasze duchowe naczynie w czystości. Skoro przyjęliśmy Obiecanego Mesjasza (as), Imama wieku i żarliwego wielbiciela Proroka (saw), musimy dążyć do postępowania według nauk wymienionych przez Obiecanego Mesjasza (as).

Pierwszy przykład dla nas został ustanowiony przez Proroka (saw), a następnie przez jego Towarzyszy. Tylko podążając za tymi przykładami możemy stać się prawdziwymi muzułmanami.

Niechaj Wszechmogący Allah dopomoże nam w tym.